

הַדְמָעָה הָאֲחֵרֹנָה.

מַעֲשֵׂה

לפני אלהים ותמאיני - הנני אעלה לך את חיי קרבן מנחה.
 אעביר חנית אש בלבי ואפל לרגליך ויבדמי אודע.
 - לא קרבן יהיה בחירי, כי כהן הוא לפני - השיבה בת-
 המלך הגאיונה.
 - כי עתה - קרא בן-המלך בקול - אביא לפניך מאכלת
 בדמיה אשר חלפה צואר אחי ואחותי, להיות לעד אהבה מלפני.
 - מעט הקרבן מהיותך לי לכהן - אמרה בת-המלך.
 - את ראש אבי אעלה לך ולרגליך אניחנו בעטרתו - קרא
 בן-המלך פּרע.
 - מעט הוא - דברה בת המלך הגאיונה.
 - את לב אמי אביא לך מתנה - ענה כמשגע בן-
 המלך המאשר.
 - מעט הוא - דברה בת המלך הגאיונה.
 - כי אז אמיתך את! - זעק בן-המלך בקול אכזרי.
 - רב לי - קראה בת המלך - אותך משחתי לכהן לי.
 כי על בן בדמי קדשתיך ועתה אמר נא, הנש לך דמעט
 אמת די שלומי אהבתי, ואם אצר לבה יגון להיות כפר חיי?
 כי מי אשר בחרתי בו לבוא אל מקדשי פנימה ואשר חזקתיו
 להציג כף רגלו על סף קדשי-קדשי הוא בקרבו ישא את
 קדשי כל הימים. אשתמיד אשי תוקד בו, לא תכבה.
 - לא - ענה בן המלך המאשר - דמעות לא ידעתי מה
 הן, ויגון - איזה מקומו? מעודי לא מצאני צער, ויגון נפלא
 ממני. אזני לא הקשיבה אנחה, עיני לא ראתה דמעה. בבכות
 בחוץ הרוח מלאו חדרי רנה, ובהתקדר השמים עבים וחשך
 כסה ארץ - סגרו לפני חלונות ודלתים, ושפעת אורי קסם
 הציפו את משכני. ואיזה היגון, כי אדענו?
 - היגון עם האהבה הוא - השיבה בת המלך - וברב
 צער תודע אמונת לב. רק מידם טעם חיים. אם לא ידעת יגון,
 מה תדע חיי טעם, ואם לא תדע צער, מה ידעת את לבבי, כי
 רק מסתר צער תזובנה דמעות ורק דמעת-אמת תשלם את
 האהבה.
 - ואני אין לי דמעות - אמר בן המלך במבוכה.
 - בן-המלך המאשר - דברה בת המלך - דמעות - חובה הן!
 - מה אפוא אעשה והיית לי? - שאל בן המלך.
 - לך ודרש למען האהבה ודלית לך משם דמעות, אז
 אהיה לך.

במבוא שערי הזקב אשר לאהבה עמד בן-המלך התדפק
 וכה אמר:
 - הפתחו, שערי האהבה, ויבא בן-המלך המאשר, כי מאשר
 אנכי בארץ ואשת לרונה מכוס כל שמחה, עתה הנה באתי
 לקחת מאוצרכם.
 נפתחו לרוחה שערי האהבה, וכרוב צחור, וך כנפים כעצם
 הבדלח, נשא אליו ובצחוק דודים אמר: - ברוך בואך היום,
 וגם הנה נפקדת. כי ראינו: יחיד אמה איש מאשר בארץ, לך

בבן-מלך מאשר שאהב בת מלך גאיונה.
 - אם תאהבני עד יום מותך - אמרה בת המלך - הנני
 אהיה לך.
 נשבע לה בן-המלך באלהים שבועת אהבה עד יום מותו.
 דברה בת-המלך עוד ותשאלהו:
 - במה אדע, כי אהבתני?
 פני בן-המלך נהרו מאשר ויען ויאמר:
 - מרכבות זקב אעשה לך עם אופני כתם פזי, וסוסים
 לזהטים לרתמה, עוטי ברקת ויהלם. אל היכלי שיש אביאך,
 אל ארמונות בדלח. אושיבך על כסאות שן, וארגמן יצע
 לרגליך. אעדך אלמגים ופנינים ואלבישך משי. מלא תבל
 אתור כנפי צפור, נוצת כל חן, ואטונה נזר לראשך עם ספירים
 ואזמרגדים במשבצת. ראש כל בשם אצוה לך רקוחיך, תמרוקי
 בשרף, ומבחר יינות לשקוייך, דבש וחלב תרחצי.
 - לא באלה תודע אהבתך - ענתה בת המלך בגאון.
 זהרי אשר האליפו בעיני בן-המלך ויוסף:
 - ואל רוזנים אביאך, אל מלכי ארץ, על ראש משתים
 ושמחה, בגדלה ותפארת. מעל להרי זקב נדאה כנשרי שמים,
 ימים-שנים ועל נהרי גחלי כסף. אל כנפי מרחקים נגיע, נדרש
 כל אי אובד ומדברות לא נודעו. וענתה צהלת גילך מהמון
 ים, משאגת ערבה בסופה. רק לקצוי שחקים עמקי-דממה,
 ששם יתחרשו סודות, להם תפקידי סוד חייך. באשר נוה
 ליפי ופנת כבוד שם אביאך, ותחת שמי שמים קוסמים בחלומות
 אקומם נגדך מגדלות פרתי. מראש מרומים תשורי אלי, מבין
 עננים זכוכים, כחזון-טהר, ושמש פז על אלמות זקבו יגפץ
 בנשיקה אל ראשך.
 - לא בזאת אדע אהבתך - דברה בת המלך.
 - לכן אבקשה לך שרים ונוגנים, מפליאי זמרה, ולמחוללות
 אקרא אשר לתהלה בארץ. תבירים פזיזים וערבים אשר
 ירדף גרון-רננים וך וענג, ואקורדים מזקקים מלב כנורות-
 פלא, נושנים גם חדשים, ישאו לך המנוני נצח, ופעמי קסם עם
 המחולות ישיחו באזניך אגדות עדן.
 - לא בזאת תודע אהבתך - דברה בת המלך.
 - תמיד תמיד רק אפנקך, רק אעדגך ואשקך וארחמך, ועל
 לוח לבי אני אנטלך. בתפלת טהר על שפתותי אכרע ואעירה
 שחר לרגליך. אתנאב לקראת לילה ובשבעת בריחי כסף אברית
 דלתי גוף, ולמראשותי יצועף, אחוז חנית הזקב, אשמור שלום
 לך ואפקד נשמת אפך.

- לא באלה אדע אהבתך - דברה בת המלך.
 - מזך עיניך אינך עסיס חיים ומשושן לחיך ארגמן-הגיוני.
 אחק את גורלי, דקה דקה, על שיש מצחך ואת טהורי מאויי
 אפיק בין שדיך.
 - לא, לא בזאת ידעתי אהבתך.
 - אם תואילי - דבר בן המלך - ואחיה לפניך כאשר
 חיייתי חיי-אשר: אצחק, אגיל עם שמים וארץ, ארקד עם הרים
 וגבעות, ארגן עם שדות ויערים, וזמירותי אומר לך ככרובים

— שפך את הדמעה — צוּתה בת המלך הגאיונה — ושכח
אהבתך את אחיך ואת אחותך.

וכהשפכה נאנה בן המלך המאשר, היא האנחה הראשונה
בימי חייו. יגון כבד עבר את לבו ובדמיו נחפו סם
החיים.

אך עד מהרה רוח לו. פחלום עובר שכח את אהבתו
אהבת אח ואחות, ואת יגונה המתוק.

— עתה — צוּתה בת המלך הגאיונה — הביאה לי את ראש
אביך ולרגלי תניחונו בעטרתו.

כמה התענה בן המלך מכבד הרשע והאכזריות, וראש אביו
נפל לרגלי בת המלך מתגולל בעטרתו.

אז תנתק הדמעה השנית מלב בן המלך. היא נקרה בלבו
צבתה את גרונו ותפלה כזהב בעיניו. אך בת המלך צוּתה
ויתאפק כגבור אליה וישפכנה.

— והבא לי את לב אמה מתנה.

היא הפעם לא עמד לבו: אמו היא, היא אמו אשר אהבתו
נפש. אך יד בת המלך גברה עליו עד פה, ועד פה נענה לבו
מפני דבר שפתיה, אשר הביא אליה את לב אמו למתנה.

ודמעה נתקה מלב בן המלך, היפה בדמעות, ותהי כאש-
תפת בלבו, ותקדח את מחו וכאֵרס רותה את דמו, אך יוצאת
איננה, כי לא תשכח אהבת אם, הלא היא עד קבר תובא.

ודבר בת המלך היה ותצוהו אשר ישפך גם את הדמעה
הזאת — וישפכנה.

— עתה — צוּתה בת המלך — נטוש את המלוכה ובגד
בעמך ובאלהיך.

שופך דם אחיו ואחותו ומרצח אב ואם — הן את מלכותו
יזנח ולא יחת, ובעמו ישקר ויפשע באלהיו.

— ועתה, קום המיתני אני — תצוה בת המלך, — ואת
דמעת אהבתך אותי, האחרונה, חלילה לך ממנה, אל תשפכנה.
הוא הנסיון האחרון.

בגבורת נפש בצע בן המלך המאשר את מעשהו. את בת
המלך רצה נפש ואת הדמעה האחרונה שמור ישמר עד היום
הזה.

כבר הוא, אשר שכח בן המלך את אחיו ואת אחותו, את
אביו ואת אמו, את עמו ואת אלהיו, אך את בת המלך זכר
יזכרנה עוד, את בת המלך.

הדמעה האחרונה תוקד בלבו תמיד, מחנק גרונו היא, אש
עצורה לו בעין — דמעת שמורים עד העולם, עד העולם.
וכל הרואה את בן המלך ואמר:

— הנה בן המלך המאשר, שומר הדמעה האחרונה.

גבורה ושלטון, לפי עשר וכבוד, ומאוצרותינו לא נחלת דבר.
בוֹאָה אפוא אלינו, כי הנה פתוחים שערינו לפני כל בא
כמאשר כמאשר לא ידע אשר. יהי בואך ברוך.

בחדרי פז מלטשי ארגמן עבר בן המלך ויבא אל אולם
פלאות, והאולם — לא תקרה ולא רצפה ולא קירות: שמים
זכים הם ממעל ומתחת, ושבע שמשות זהב ושבע לבנות כסף.
וילך בן המלך, הולך ולא הולך, כי מרחף הוא אל שר האהבה.
ושר האהבה יוקד על פסא שלהבת ושרפים קלים סביב
סביב יפזו. הנער בימינו, בשמאלו נבל ולרגליו תכרע הזקנה
ופושטת יד. נגה נצחים בעיניו ועל מצחו גלין היגון.

— גשה נא אלי — אמר שר האהבה אל בן המלך המאשר,
ואלמי אורה התאבכו מפיו השמימה — מה בקשתך ואעשה.
— אהבתי בת-מלך גאיונה — יספר בן המלך המאשר —
ותשאל ממני דמעות, ואין, כי אחד אני איש מאשר בארץ
ודמעות לא ידעתי.

נתן צו, ויהי לברקים שמים ממעל ושמים מתחת, ושרף
קל טס ויבא שבע דמעות, דמעות אמת, זכות, חמות, שעלו
מגנזי היגון. שבעתים הזיל אל לב בן המלך המאשר, וכה
אמר:

— שבע דמעות הן, דמעות אמת, זכות, חמות, נחלת סגלה
לאהבת-שבע אשר בלבך: אהבת אח ואחות, אהבת אב, אם,
מלוכה, עם ואלהים, ואהבתך האחרונה, היא על פלן — בת
המלך. אהבה ודמעתה, אהבה ודמעתה, ואוי לאהבה אשר
תשפך דמעתה ארצה: פחלום תחלף והיתה כלא היתה.

שב בן המלך המאשר אל בת המלך ובשרה בפיו: שבע
דמעות בלבו, חמות, זכות, נאמנות. היום ירצה לפניה לאהבה.
— עתה חוננתיה — השיבה בת המלך — ואף אם תעשה
את משאלותי.

— כל אשר תשאל ממני עשה אעשה — אמר בן-המלך
המאשר.
— הביאה לי אפוא מאכלת בדמיה, אשר חלפה צואר אחיך
ואחותך.

צר לו צר לבן המלך לשלף את המאכלת, להפך ידו על
צואר אחיו ואחותו, אך האהבה רדתה בו וביד גבורים בצע
את הנסיון הראשון.

אז תנתק הדמעה הראשונה מלב בן המלך המאשר. היא
בערה בלבו, שמה מחנק לגרונו וכמכות אש עלתה בעיניו, כי
גדול היה הפאב וחזק מאד. גדול היה הפאב וחזק מאד, אך
הוא שמרה בשארית כחו, כי גדולה אהבת אח ואחות, עזה מהשכח.